

РЕШЕНИЕ

№ 2636

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1163** по описа за **2022** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на В. П. К., чрез адв. И., срещу решение № 1556/31.12.2021 г., постановено по НАХД № 8592 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 105-ти състав. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление, алтернативно – да се приложи чл. 28 ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, се представлява от адв. И., която поддържа жалбата по съображения, изложени в нея и в депозираните в о.с.з. писмени бележки.

Претендират се разности за адвокатско възнаграждение за две съдебни инстанции.

Ответникът – заместник – председателят на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, чрез процесуалния си представител юрк. Н., оспорва жалбата като неоснователна и моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно по съображения, изложени в

о.с.з. и в депозираните писмени бележки. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар и се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, Х. касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № Р-10-375/19.05.2021 г., издадено от заместник - председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което на В. П. К. в качеството му на член на Съвета на директорите (управляващ) и представляващ [фирма] е наложена глоба в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева на основание чл. 221, ал. 5 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) за нарушение на чл. 114, ал. 1, т. 3 ЗППЦК.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

При извършена документна проверка на публичното дружество [фирма] е установено, че В. К., в качество му на член на Съвета на директорите (управляващ) и представляващ заедно с И. Г. С. посоченото дружество, без да бъде изрично овластен от Общото събрание на акционерите /ОСА/ на [фирма], е извършил сделка, в резултат на която в полза на публичното дружество е възникнало вземане към едно лице, превишаващо прага от една трета от най - ниската стойност на активите, съгласно последните два изготвени счетоводни баланса, поне един от които е одитиран и които са разкрити публично по реда на чл. 100т ЗППЦК. Съгласно предмета на договора, [фирма], в качеството на заемодател, предоставя в заем на „А. У.“, в качеството на заемател, сумата от 142 000 евро или левовата равностойност по фиксинга на БНБ, а именно 277 727,86 лева, за срок от дванадесет месеца от подписването на договора, като след изтичането на срока на договора, заемателят е длъжен да върне посочената сума, ведно с начислената лихва за периода. Прието е, че е нарушена разпоредбата на чл. 114, ал. 1, т. 3 ЗППЦК, а нарушението е извършено на 08.07.2020 г., поради което е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-891/26.11.2020 г. срещу В. К., а въз основа на акта е издадено процесното НП. За да потвърди НП, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, правилно е приложен материалният закон и няма основания за прилагане на чл. 28 ЗАНН.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно - чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, вр. чл. 218, ал. 2 АПК. Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

Съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл. 114, ал. 1, т. 3 ЗППЦК, лицата, които управляват и представляват публично дружество, включително лицата – представители на юридическо лице, което е член на управителен орган на публичното дружество, без да бъдат изрично овластени за това от общото събрание на публичното

дружество, не могат да извършват сделки, в резултат на които вземанията на дружеството към едно лице или към свързани лица надхвърлят стойността по чл. 114, ал. 1, т. 1, буква „а” ЗППЦК, а когато длъжници на дружеството са заинтересовани лица – над 50 на сто от стойността по чл. 114, ал. 1, т. 1, буква „б” ЗППЦК. Прагът, определен в чл. 114, ал. 1, т. 1, буква „а” ЗППЦК, е една трета от по-ниската стойност на активите съгласно последните два изготвени счетоводни баланса на дружеството, поне един от които е одитиран, и които са разкрити публично по реда на чл. 100т ЗППЦК, като в случая е установено, че същият е превишен със сумата от 5 170, 27 лева.

Касаторът не оспорва, че е сключил процесния договор, без да е изрично овластен от ОСА, а счита, че е неизяснено участието му в нарушението, тъй като договорът е подписан и от И. Г. С.. Административнонаказателната отговорност е лична /чл. 24, ал. 1 ЗАНН/ и касаторът отговаря за своите собствени действия. Безспорно е по делото, че В. К. има качеството на управляващ и представляващ [фирма], поради което е годен субект на нарушението по чл. 114, ал. 1, т. 3 ЗППЦК. Съвместното представителство на дружеството от двете лица не освобождава К. от отговорност и не води до неяснота относно неговото участие в нарушението, а единствено би могло да бъде основание за ангажиране на отговорността и на другия представляващ, подписал договора за заем от името на публичното дружество.

Доводите за ниска степен на обществена опасност на нарушението са обсъдени от районния съд и в решението са изложени подробни и убедителни мотиви за липсата на предпоставки за приложението на чл. 28 ЗАНН, които настоящата инстанция споделя изцяло е на намира за необходимо да преповтаря. Следва да се посочи, че за съставомерността на деянието законодателят е взел от значение стойността на сделката, а не с колко са преминали законоустановените прагове. В тази връзка неоснователни са касационните доводи, че превишаването на нормативно установения праг с 5 170, 27 лева или 1, 82 % обуславя по-ниска степен на обществена опасност на деянието. Самото преминаване на прага по чл. 114, ал. 1, т. 1, буква „а” ЗППЦК, независимо от неговия размер, е основание да се изисква предварителното и изрично овластяване от ОСА. Не са налице основания случаят да се квалифицира като маловажен, тъй като се касае за формално нарушение, което не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Нарушението е накърнило обществените отношения с достатъчен интензитет, за да се ангажира административнонаказателната отговорност на В. К..

Настоящата инстанция счита, че не е налице и второто релевирано касационно основание- явна несправедливост на наложеното наказание. Неоснователни в тази връзка са изложените доводи за несъобразяване с изискванията на чл. 222а, ал. 1, т. 1-7 ЗППЦК при определяне на наложеното наказание. За нарушение на чл. чл. 114, ал. 1, т. 3 ЗППЦК санкционната норма на чл. 221, ал. 5 ЗППЦК предвижда налагане на административно наказание глоба в размер от 20 000 до 50 000 лв., ако деянието не съставлява престъпление, а при повторно нарушение - от 50 000 до 100 000 лв. Очевидна е законодателната воля за засилена закирла на регулираните обществени отношения чрез налагане на наказания, чиито минимален размер е значително завишен. Именно като се е съобразил с условията на чл. 222а, ал. 1, т. 1- 7 ЗППЦК, административнонаказващият орган е индивидуализирал наложеното наказание в минималния установен в закона размер от 20 000 лева, което дефинитивно изключва наличието на касационно основание по чл.348, ал. 1, т. 3, вр. ал. 5, т. 1 НПК.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и законосъобразно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактичестката и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1556/31.12.2021 г., постановено по НАХД № 8592 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-ти състав.

ОСЪЖДА В. П. К. да заплати на Комисията за финансов надзор разноски по делото в размер на 80.00 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.